

Szanowni Państwo Organizatorzy i Uczestnicy

Obchodów Czwierdziestej Rocznicz Strajku Rądomskiego!

Niezależne Zrzeszenie Studentów, często zwane studencką Solidarnością, w latach 80-tych odgrywało znaczącą rolę w polskich dążeniach do przewyciężenia komunistycznej dominacji i odzyskania przez nasze państwo pełnej niepodległości. O tym, że przez komunistyczny reżim postrzegane było jako jeden z najgroźniejszych przeciwników świadczy to, że krótko po wprowadzeniu stanu wojennego to właśnie NZS było pierwszą organizacją formalnie zdelegalizowaną przez ówczesne władze.

W październiku 1981 roku władze PRL, nie godząc się z wolnościowymi aspiracjami społeczeństwa, dokonały zamachu na samorządność i tradycyjną autonomię polskich uczelni. Dążąc do siania podziałów w środowiskach naukowych i studenckich, jako miejsce swej prowokacji wybrały jedną z mniejszych szkół wyższych naszego kraju – Wyższą Szkołę Inżynierską w Rądomiu. Jednak próba wprowadzenia rozłamu spotkała się z solidarnościową kontrreakcją całego środowiska akademickiego. Jesienią 1981 roku Sprawa Rądomska stała się sprawą całej Polski. Studenckie strajki, które wówczas wybuchły, spotkały się ze zrozumieniem i poparciem szerokich kręgów świata pracy. Życie akademickie nie wygasło, ale nabrało nowej energii. Grafik codziennych zajęć zastąpiony został bezlikiem wykładów i debat na tematy dla Polski i Polaków najważniejsze. Towarzyszyła temu istna erupcja niezależnej aktywności. W jej ramach powstawały między innymi liczne tytuły niekontrolowanej przez cenzurę prasy. Jej redagowanie, samodzielne drukowanie i kolportowanie oznaczało wrywanie spod reżimowej kontroli kolejnego obszaru wolności. Zdobyte wówczas doświadczenia okazały się bardzo przydatne po wypowiedzeniu przez komunistów wojny polskiemu społeczeństwu, kiedy to wszelką niezależną działalność kontynuowana być mogła jedynie w konspiracji.

Wydarzenia, które przeszły do historii jako Strajk Rądomski, były dowodem solidarności polskich studentów oraz wielką narodową lekcją, którą z późniejszej perspektywy słusznie oceniono jako znaczący krok ku Polsce wolnej i demokratycznej. Wszyscy powinniśmy więc mieć we wdzięcznej pamięci postawę uczestników wydarzeń sprzed czterdziestu już lat. Szczególne wyrazy szacunku i wdzięczności kieruję pod adresem organizatorów i uczestników obchodów tej rocznicy tak ważnej w najnowszej historii naszego państwa i narodu.

Z wyrazami szacunku i serdecznymi pozdrowieniami

M. Morawiecki

Mateusz Morawiecki

MINISTER EDUKACJI I NAUKI

Przemysław Czarnek

Warszawa, 26 października 2021 roku

Jego Magnificencja
prof. dr hab. Sławomir Bukowski
Rektor
Uniwersytetu Technologiczno-
Humanistycznego w Radomiu

Pan
Włodzimierz Dobrowolski
Rzecznik prasowy Komitetu Strajkowego NZS
Przedstawiciel Społecznego Komitetu
Inicjatywnego

Magnificencjo, Szanowny Panie Rektorze, Szanowny Panie Rzeczniku, Szanowni Uczestnicy Strajku, Drodzy Organizatorzy, Szanowni Państwo,

serdecznie dziękuję za zaproszenie do udziału w uroczystościach upamiętniających 40. rocznicę strajku akademickiego w Radomiu. Żałuję, ale wcześniej podjęte zobowiązania uniemożliwiają mój udział w tym ważnym wydarzeniu.

26 października 1981 roku pracownicy z NSZZ „Solidarność” i studenci z NZS w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Radomiu rozpoczęli strajk okupacyjny, żądając wprowadzenia rzeczywistej samorządności akademickiej oraz przywrócenia na uczelnię pracowników i studentów wyrzuconych za domaganie się demokracji i poszanowania prawa. Był to najdłuższy, bo trwający 49 dni – strajk w historii PRL. Protestujący trwali w swej walce o ideały, mając solidarne wsparcie 74 ośrodków akademickich z całej Polski, mieszkańców Radomia, a także niezależnych sił społecznych i politycznych – m.in. Konferencji Rektorów, KK NSZZ „Solidarność”, KKK NZS czy Episkopatu Polski.

Podczas dzisiejszych uroczystości przypominamy tę bezkompromisową walkę o ideały w totalitarnym systemie. Przypominamy jej cichych bohaterów, z których wielu zapłaciło wysoką cenę za udział w akademickim proteście. Zwracam się dzisiaj do uczestników radomskiego strajku, kierując do Państwa wyrazy największego uznania i wdzięczności. 40 lat temu podjęliście ryzyko, zdając sobie sprawę, że tylko wspólna walka o samorządność akademicką i wolność nauki jest w stanie przyczynić się do zmian. Dziś możemy się od Państwa uczyć ludzkiej solidarności, odwagi i braterstwa. Mamy Wam za co dziękować i mamy z czego być dumni. Upamiętnienie Waszej postawy to nasza historyczna powinność, ale także obowiązek wobec kolejnych pokoleń.

Z wyrazami głębokiego szacunku

Radom, 26 października 2021

Parlament Europejski

Zbigniew Kuźmiuk

Posel do Parlamentu Europejskiego

Jego Magnificencja Rektor

Prof. dr hab. Sławomir Bukowski

*Szanowny Panie Rektore, Szanowni Państwo,
Drogi Przyjacielu,*

Serdecznie dziękuję za zaproszenie na uroczystości związane z uczczeniem 40 rocznicy rozpoczęcia protestu w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Radomiu. Konieczność uczestnictwa w pracach Parlamentu Europejskiego w Brukseli, nie pozwala mi jednak osobiście wziąć w niej udziału.

Jako uczestnik tamtych wydarzeń ze wzruszeniem wspominam czas kiedy tuż po skończeniu studiów rozpocząłem swoją pierwszą pracę jako pracownik naukowy nowo powstałego Instytutu Ubezpieczeń i Prewencji, będącego częścią ówczesnej Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Radomiu. Gdy na jesieni 1980 roku na Uczelni powstawał Związek Zawodowy „Solidarność” większość pracowników Instytutu bez żadnego wahania zapisała się do niego.

Nastroje od początku powstania „Solidarności” były dosyć rewolucyjne. Zarzewiem wydarzeń sprzed 40 lat, które doprowadziły do późniejszego strajku, stał się spór o zmianę ordynacji wyborczej faworyzującej prof. Hebdę w wyborach na rektora Uczelni. Mimo bojkotu wyborów przez „Solidarność” i NZS, które w konsekwencji zostały usunięte z Senatu uczelni, pozostali jego członkowie wybrali jednak prof. Hebdę na rektora, a ówczesny minister szkolnictwa wyższego ten wybór

Zbigniew Kuźmiuk

Posel do Parlamentu Europejskiego

zatwierdził. W tej sytuacji organizacja uczelniana Solidarności ogłosiła 17 października pogotowie strajkowe, a ponieważ ze strony ówczesnych władz nie było żadnej reakcji, także strajk okupacyjny, który rozpoczął się 26 października.

Uczestniczyłem w tym strajku przez 49 długich dni i nocy razem z 16 koleżankami i kolegami z mojego Instytutu - w sumie strajkowało kilkaset osób, w tym także przedstawiciele innych uczelni z kraju w ramach tzw. strajków wspierających.

Kiedy pod koniec listopada zaczęliśmy się już przygotowywać do spędzenia na strajku Świąt Bożego Narodzenia, okazało się, że generał Jaruzelski i Biuro Polityczne PZPR zmierzają szybkim krokiem w stronę rozwiązań siłowych w Polsce.

W dniu 2 grudnia dokonano pacyfikacji strajku studentów i pracowników w Wyższej Oficerskiej Szkole Pożarniczej w Warszawie, a do widowiskowej akcji pokazywanej w telewizji użyto śmigłowców i specjalnych oddziałów ZOMO.

To był mocny sygnał, że i protest na Uczelni w Radomiu może się skończyć podobnie, stąd całonocne dyżury strajkujących. Wsparcia logistycznego i osobowego udzielił nam zarząd regionu „Ziemia Radomska”.

Tak dotrwaliliśmy do nocy z 12 na 13 grudnia. Dzięki specjalnej łączności kolejowej dowiedzieliśmy się, że już w nocy dokonano aresztowań działaczy robotniczej „Solidarności” wracających z posiedzenia Komisji Krajowej w Gdańsku, a biura Zarządu Regionu „Solidarności” w Radomiu, zostały sforsowane siekierami. Oficerowie Wojska Polskiego weszli na Uczelnię po porannym wystąpieniu w telewizji Wojciecha Jaruzelskiego, podczas którego ogłosił stan wojenny. Wszystkich strajkujących zebrano w sali gimnastycznej, gdzie w naszej obecności odbywały się

Zbigniew Kuźmiuk

Posel do Parlamentu Europejskiego

negocjacje z oficerami wojska o zakończeniu strajku i opuszczeniu budynków uczelni. Mimo napiętej sytuacji, negocjacje trwały do późnego wieczora. Ostatecznie przedstawiciele wojska zgodzili się na przeprowadzenie szybkiej inwentaryzacji budynków i sprzętu, dzięki czemu kierownictwo strajku uzyskało potwierdzenie, że nic nie zostało zniszczone, oraz że nie ma żadnych braków, głównie sprzętu poligraficznego. Późnym wieczorem, ze względu na trwającą już wówczas godzinę milicyjną, rozwieziono nas wojskowymi autobusami do domów. Represje przyszły jednak później. Dopiero w 1989 roku uzyskałem możliwość prowadzenia zajęć ze studentami, a jak się po latach dowiedziałem, pracy nie straciłem tylko dlatego, że za całą strajkującą 16 -stką wstawił się bardzo mocno ówczesny dyrektor Instytutu prof. Jerzy Handschke, grożąc utratą możliwości prowadzenia prac badawczych, będących wówczas podstawą jego finansowania.

Wydarzenia tamtych dni były ważnym momentem w historii polskich uczelni wyższych, zwłaszcza w kontekście walki o samorządność i autonomię. To dzięki nim udało się ostatecznie przeforsować korzystną dla polskiego szkolnictwa ustawę, która mimo stanu wojennego, ostatecznie weszła w życie w 1982r.

Dla wielu strajkujących był to okres kształtowania swojego światopoglądu, próba siły charakteru, ale także czas nawiązywania prawdziwych przyjaźni. Te blisko 50 dni i nocy spędzonych na strajku w budynku uczelni przy ulicy Malczewskiego, w dużym stopniu także i mnie ukształtowało i spowodowało " wejście do polityki" w wolnej już Polsce.

Zbigniew Kuźmiuk

Posel do Parlamentu Europejskiego

Na zakończenie chciałbym serdecznie pozdrowić wszystkich biorących udział w dzisiejszej podniosłej uroczystości, proszę o usprawiedliwienie mojej nieobecności dzisiaj, w uroczystościach zapowiedzianych na 9 grudnia, będę już uczestniczył osobiście.

Z wyrazami szacunku

POSEŁ DO PARLAMENTU
EUROPEJSKIEGO

Zbigniew Kuźmiuk

Radom, 26.10.2021r.

Szanowni Państwo,

Pragnę serdecznie podziękować za zaproszenie na obchody Jubileuszu 40. rocznicy strajku akademickiego w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Radomiu.

W 1980 roku nadszedł czas przełomu – narodziła się „Solidarność”. Wolnościowy zryw był wielką historyczną chwilą - iskrą, która roznieciła płomień wolności. Wydarzenia tamtego okresu dały początek przemianom prowadzącym Polskę do upadku komunizmu, a Europę do rozpadu sowieckiego imperium.

W tych dniach robotnicy z Gdańska, Szczecina, Jastrzębia i wielu innych miejsc naszego kraju potwierdzili światu, że kwintesencją polskości jest solidarność, godność, walka o prawo do samostanowienia, ale swój wkład w urzeczywistnienie marzeń o wolnej Polsce mieli także studenci - w tym studenci Wyższej Szkoły Inżynierskiej. Radom stał się jednym z największych ośrodków strajkowych w kraju - zarówno robotniczym, jak i akademickim.

Dziś naszym obowiązkiem jest urzeczywistniać te wartości, które 40 lat temu zjednoczyły rzesze protestujących w Radomiu studentów. Ideały „Solidarności” i Niezależnego Zrzeszenia Studentów to drogowskaz na kolejne lata dla nas wszystkich: dla rządzących, studentów, społeczeństwa, pracowników. Powinniśmy z dumą przekazywać je kolejnym pokoleniom.

Naszym szczególnym zobowiązaniem jest pielęgnowanie pamięci tych dni oraz postawy osób, które pomimo grożących represji i prześladowań sprzeciwiły się reżimowi. Upamiętniamy odwagę wszystkich, którzy nie zostali bierni.

Nie mogąc wziąć osobistego udziału w dzisiejszym doniosłym wydarzeniu oraz tak ważnej również dla mnie uroczystości, tą drogą chciałbym przekazać Państwu podziękowania i gratulacje.

Adam Bielan

Posel do Parlamentu Europejskiego

Posel na Sejm RP
Andrzej Kosztowniak

Radom, dnia 26.10.2021 r.

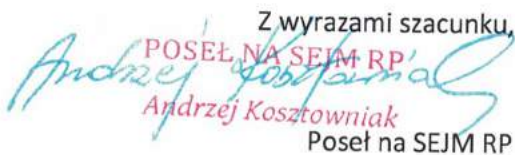
Szanowni Państwo,

Bardzo serdecznie dziękuję za zaproszenie na dzisiejszą uroczystość jednak niestety, ze względu na obowiązki wynikające z pracy Parlamentu nie mogę wziąć w nich udziału osobiście.

Dokładnie 40 lat temu na Wyższej Szkole Inżynierskiej w Radomiu rozpoczął się najdłużej trwający protest w PRL. Złamanie przez komunistyczny reżim porozumień dotyczących wyboru Rektora Uczelni oraz usunięcie przedstawicieli „NSZZ Solidarność” z Jej Senatu oraz z Niezależnego Zrzeszenia Studentów było momentem przełomowym, który zadecydował o podjęciu strajku. Uczestnicy tamtych wydarzeń - przedstawiciele kadry naukowej, studenci pokazali, że reprezentowane przez nich wartości oraz idee są dla nich najważniejsze, a respektowanie wzajemnych ustaleń było gwarantem normalnego funkcjonowania.

Szanowni Państwo, bardzo serdecznie Wam dziękuję, że troszczycie się o to, żeby pamięć o tamtych wydarzeniach była nadal kultywowana. Pielęgnujcie ją i przekazujecie kolejnym pokoleniom. Ze swojej strony jako Posła na Sejm RP, ale także byłego Prezydenta Radomia mogę zapewnić, że zawsze z dumą podkreślam rolę Naszego Miasta, mieszkańców w walce z komunistycznym reżimem. To właśnie m.in. Wasze poświęcenie oraz bohaterska postawa doprowadziły do powrotu wolnej, demokratycznej Polski, w której dziś żyjemy!

Jeszcze raz bardzo serdecznie dziękuję za zaproszenie!

Z wyrazami szacunku,

POSEŁ NA SEJM RP
Andrzej Kosztowniak
Poseł na SEJM RP

**Konferencja
Rektorów
Akademickich
Szkół
Polskich**

Przewodniczący:

prof. dr hab. inż. Arkadiusz Mężyk
Rektor
Politechniki Śląskiej
president@krasp.org.pl

Biurowo KRASP:

Krakowskie Przedmieście 26/28
00-927 Warszawa
tel.: 22 55 20 352
fax: 22 55 21 567
biuro@krasp.org.pl

Warszawa, 25 października 2021 r.

KRASP/262/2021

Szanowny Pan
Włodzimierz Dobrowolski
Przedstawiciel Społecznego Komitetu Inicjatywnego
obchodów 40 rocznicy strajku w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Radomiu

Szanowny Panie Dyrektorze,

Czterdzieści lat temu, 26 października 1981 roku, rozpoczął się strajk w radomskiej Wyższej Szkole Inżynierskiej, który został poparty przez ponad 70 uczelni na ok. 100 istniejących w kraju. Celem powszechnego zrywu środowiska akademickiego było dążenie do autonomii akademickiej i swobód obywatelskich. Strajk miał poparcie NZSS „Solidarność” oraz Niezależnego Zrzeszenia Studentów. Jego załamanie nastąpiło po drastycznej pacyfikacji Wyższej Oficerskiej Szkoły Pożarniczej w Warszawie, przemianowanej w 1982 roku na Szkołę Główną Służby Pożarniczej. Jednak część uczelni nadal strajkowała aż do wprowadzenia stanu wojennego 13 grudnia.

Wydarzenia z roku 1981 przypominają ogromną determinację środowiska szkół wyższych, i poniesione ofiary, w obronie wolności akademickiej i demokracji w Polsce. Pamiętając o tamtych wydarzeniach, powinniśmy nieustannie dbać o zachowanie podstawowych wartości, które przyświecały strajkującym wówczas studentom i pracownikom uczelni.

Z wyrazami szacunku

Prof. dr hab. inż. Arkadiusz Mężyk
Przewodniczący KRASP

Rektor
Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
Prof. dr hab. Bogumiła Kaniewska

Poznań, 26 października 2021 r.

Pan
Włodzimierz Dobrowolski

Szanowny Panie

W 40-tą rocznicę strajku studenckiego na WSI w Radomiu pragniemy przypomnieć wydarzenia, których celem była odnowa szkolnictwa wyższego w oparciu o samorządność i autonomię uczelni.

W tym gorącym czasie iskrą wzniecającą protest w radomskiej uczelni była niedemokratyczna reelekcja rektora związanego z partyjnym aparatem PZPR. Bojkot wyborów rektora przerodził się w strajk okupacyjny, który został solidarnie poparty przez społeczność akademicką całego kraju. Studenci i pracownicy radomskiej Uczelni swoją walkę kontynuowali aż do pamiętnego dnia wprowadzenia stanu wojennego.

To dzięki tym prawym i odważnym ludziom możemy dziś korzystać z dobrodziejstw wolności i autonomii naszych uczelni. Dumni z tego, co osiągnęliśmy, musimy pamiętać, że taki stan nie musi trwać wiecznie. Wolności, z takim poświęceniem wywalczonej, należy strzec nieustannie, stanowczo przeciwstawiając się wszelkim działaniom zmierzającym do jej zaprzepaszczenia.

Z wyrazami szacunku

NIEZALEŻNE ZRZESZENIE STUDENTÓW

Zarząd Krajowy
Niezależnego Zrzeszenia Studentów

Warszawa, 22.10.2021 r.

Jego Magnificencja
prof. dr hab. Sławomir Bukowski
Rektor Uniwersytetu Technologiczno-
Humanistycznego im. Kazimierza Pułaskiego w
Radomiu

w 40. rocznicę strajków akademickich z 1981 roku, które miały miejsce między innymi na Wyższej Szkole Inżynierskiej w Radomiu, Niezależne Zrzeszenie Studentów zwraca się z prośbą o upamiętnienie wszystkich osób uczestniczących w pamiętnych protestach. Niezależne Zrzeszenie Studentów chce szczególnie upamiętnić wszystkie ofiary tamtych wydarzeń oraz osoby, które za swoje ideały i wytrwałość w dążeniu do budowania wolnej i demokratycznej Polski zostały objęte represjami aparatu państwowego.

Dokładnie 40 lat temu przez całą Polskę przetoczyły się strajki studenckie, które zostały zapoczątkowane na Wyższej Szkole Inżynierskiej w Radomiu. Głównym powodem rozpoczęcia strajku był sprzeciw wobec wyboru prof. Płk Michała Hebdy na stanowisko rektora. Domagano się też nowelizacji *Ustawy o szkolnictwie wyższym*, gwarantującej większą samorządność uczelni. Na uwagę zasługuje przede wszystkim fakt, że był to najdłuższy i największy w historii Polski protest środowiska akademickiego – trwał on 49 dni, a udział w nim brało ok. 100 tys. osób z 74 uczelni. Protest ten był prawdopodobnie jedyną tego rodzaju akcją okresu „karnawału Solidarności”, podczas której władzom nie przedstawiono jakichkolwiek postulatów o charakterze ekonomicznym, skupiając się na jedynie na kwestiach personalnych. Niepokojący jest fakt, że do tej pory brakuje podstawowej literatury i opracowań naukowych dotyczących wspomnianego protestu – temat ten jest często pomijany, a próba przeanalizowania genezy, przebiegu i konsekwencji radomskich wydarzeń jest bagatelizowana.

Protest wraz ze swą skomplikowaną genezą był nie tylko starciem opozycji z władzą, ale przede wszystkim walką o ideały rodzącej się samorządności akademickiej. Niezależne Zrzeszenie Studentów wyraża głębokie uznanie dla postawy osób, które odważyły się zaryzykować całą swą przyszłość oraz, jak we wstępie, apeluje o solidarność i świadectwo pamięci.

Alicja Książek
Przewodnicząca Zarządu Krajowego
Niezależnego Zrzeszenia Studentów

Konrad Banecki
Wiceprezes Zarządu
Polskie Towarzystwo Gospodarcze
ul. Wiejska 16/2
00 – 490 Warszawa

Warszawa, dn. 28 października 2021 r.

Jego Magnificencja
prof. dr hab. Sławomir Bukowski
Rektor Uniwersytetu Technologiczno-Humanistycznego
im. Kazimierza Pułaskiego w Radomiu

Szanowny Panie Rektorze,

Polskie Towarzystwo Gospodarcze jest związkiem pracodawców ukierunkowanym na uwalnianie potencjału biznesowego oraz patriotyzmu gospodarczego naszego Państwa. Stawiamy na odpowiedzialny biznes w oparciu o wartości. W naszym głębokim przekonaniu są one gwarancją osobistego i zawodowego sukcesu.

W imieniu przedsiębiorców zrzeszonych w Polskim Towarzystwie Gospodarczym chcę odnieść się do istotnych wydarzeń z 26 października 1981 roku. 40 lat temu przez Polskę przetoczyły się wielkie protesty studenckie. Strajk w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Radomiu trwał 50 dni i był największym zrywem studenckim w Europie.

Spółeczność akademicka domagała się zmian w ustawie o szkolnictwie wyższym gwarantujących większą samorządność uczelni. Niemal na wszystkich uczelniach dochodziło do wyboru nowych rektorów sprzyjających zmianie. Inaczej stało się w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Radomiu, gdzie władze mianowały Rektorem prof. płk Michała Hebde bez wymaganych procedur, łamiąc zawarte porozumienia. Efektem sporu było usunięcie z Senatu uczelni przedstawicieli NSZZ „Solidarność” i Niezależnego Zrzeszenia Studentów. W konsekwencji wspomnianych działań obie organizacje zbojkotowały wybory, a 26 października 1981 roku ogłosiły strajk okupacyjny. Domagano się nowej ustawy o szkolnictwie wyższym i usunięcia ze stanowiska rektora Michała Hebdy. Radomscy protestujący spotkali się z pozytywnym odzewem środowiska akademickiego w całej Polsce. Ze strajkującymi byli m.in. duszpasterze akademicy: ks. Jerzy Banaśkiewicz, ks. Zdzisław Domagała i o. Hubert Czuma.

PTG

ul. Wiejska 16 lok. 2
00-490 Warszawa

Kontakt

tel: 730 905 960
e-mail: biuro@iptg.pl
www.iptg.pl

Dane

NIP: 7011006406
KRS: 0000870334
REGON: 387598575

Swoje poparcie okazała także „Solidarność” oraz prymas kard. Józef Glemp.

Próby osiągnięcia kompromisu podczas rozmów z przedstawicielami Ministerstwa Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki nie przyniosły rezultatu. 13 grudnia 1981 r. o świcie kompania ZOMO brutalnie zmusiła protestujących do opuszczenia uczelni i zakończenia strajku.

Protest był nie tylko sprzeciwem wobec władz, a przede wszystkim walką o ideały powstającej samorządności akademickiej. Na szczególne uznanie zasługuje stanowczość i wewnętrzna determinacja uczestników strajku, którzy nie bali się zaryzykować własnej przyszłości. Sprzeciw studentów i pracowników Wyższej Szkoły Inżynierskiej był ważnym krokiem do odbudowy w Polsce wolności i demokracji. Protest, który miał miejsce w Radomiu bezapelacyjnie zasługuje na głęboką analizę historyczną i godne upamiętnienie.

W 40. rocznicę tych wydarzeń składam na ręce Waszej Magnificencji najlepsze życzenia dla bohaterów tamtych czasów, a dla całego środowiska Uczelni wielu sukcesów na niełatwej drodze podjętych wyzwań i wytrwałości.

Z poważaniem,

Konrad Banecki

Wiceprezes

Polskie Towarzystwo Gospodarcze

PTG

ul. Wiejska 16 lok. 2
00-490 Warszawa

Kontakt

tel: 730 905 960
e-mail: biuro@iptg.pl
www.iptg.pl

Dane

NIP: 7011006406
KRS: 0000870334
REGON: 387598575